

СПОДІВАВСЯ, ЩО ПИСАТИМУ В ОХОТУ

Колись з охотою писав, та вже не хочу □
Чим далі, важче стало добирати слів,
Бо що онуки скажуть, дивлячись у очі,
І як мене згадають ті, кого учив?

Не можу я співати про красу природи,
Коли у серці й на душі гнітючий біль,
Щодня терплю страждання разом із народом,
Куди не гляну, все вкрива смердюча цвіль.

Ця цвіль точнісінько таку природу має,
Як і відома всім коричнева чума,
Все, що живе, вона безжально убиває
Ні за понюшку тютюну та задарма.

Не знаєш чи себе, чи інших рятувати
Від вірусу цього, що землю охопив,
Понуро скиглиш замість того, щоб співати,
Бо теж не схоже навкруги виття на спів.

Потрапила країна в полосу циклону,
Негода затяжна без просвітку гнітить,
Сіріє горизонт без виходу з полону,
На світлий день нема надії і на мить.

Хто пише й годить на заказ, комусь під настрій,

Хай мріє лотерею виграти цілком,
Та цим він врешті-решт також не знайде щастя,
Лише себе покриє бруду кавалком.

Я сподівався, що писатиму в охоту,
Та совість не дає вживати легких слів,
Бо що онуки скажуть, дивлячись у очі,
І як мене згадають ті, кого учив?

Дата написання вірша: 2021-01-08